

af mindst 2 Rd., hvor ringe Hartkornet end er, medens den nævnte slesvigiske Lov kun krævede et Depositum af 3 Rd. for en Tønde Hartkorn og af mindst 1 Rd., naar der ikke var et Tilliggende af 1 Td. Hartkorn. Skjøndt der nu derhos her kun er Tale om Husmænd, som have mindre godt Raad, medens den slesvigiske Lov nærmest vel gjaldt Gaardmænd, saa skal jeg dog heller ikke have Noget imod at gaa ind paa denne Fordring, hvorvel den er temmelig stærk; thi jeg har ikke Noget imod, at den Vedkommende, der vil indkomme med sin Klage, maa være saa stærkt overbevist om, at hans Afgift er for høj, at han tør vove disse 2, 4 eller 6 Rd., som Depositumet vel i Almindelighed vil komme til at beløbe sig til. Uagtet det ikke er noget ringe Beløb at tilvejebringe for de heromhandlede fattige Husmænd — mangen Gang komme de vistnok til at laane disse Penge —, saa lad gaa; thi jo strængere Betingelserne ere for, at de kunne naa deres Ret, desto sikkrere er det ogsaa, at de, som desuagtet bevære sig, og som deponere dette Beløb, maa have en gyldig Grund til deres Besværing, medens jeg ikke har Noget imod, at de ugrundede Besværinger søges holdte tilbage.

Men, naar jeg saaledes kan gaa ind paa, at Vilkaarene for, at de omhandlede Arvefæstere kunne opnaa en eventuel Nedsættelse af deres Afgifter, ere strængere end de Vilkaar, som forlangtes i den af mig nævnte slesvigiske Lov og, som sagt, i det Hele taget ere temmelig strænge, saa maa jeg paa den anden Side ønske, at den foreslaaede Lov kan faae et større Omraade end tilstgjet. — Den første Paragraf i Lovforslaget siger i sit sidste Punktum: „Alene de første Kjøbere og deres Livsarvinger, som endnu besidde vedkommende Eiendom, have Udgang til at erholde den tidligere stedfundne Afgiftsansættelse prøvet“. Det forekommer mig imidlertid at være formeget forlangt, at det kun skal gjælde for de første Kjøbere. Jeg har i Motiverne søgt at finde en Grund hertil, men jeg har kun fundet udtalt, at det „selvfølgelig“ ikke kan være anderledes. Naar jeg altsaa selv skal søge at tænke mig de Grunde, som der kan være hertil, da maa det vel for det Første være

den, at Eiendommene dog altsaa ere blevne solgte og have kunnet finde Kjøbere med den paa dem hvilende Afgift. Og for det Andet maa vel Grunden være den, at den vedkommende Kjøber antages at have taget Hensyn til Afgiften og altsaa formentlig at have betalt en saameget mindre Kjøbesum, hvortgjennem han vil have faaet Vederlag for den større Afgift. Men hvad nu den første Grund angaar, at disse Eiendomme dog have fundet Kjøbere, da maa jeg gjøre opmærksom paa, at den ganske vist vilde kunne gjælde, naar de omhandlede Eiendomme bestode alene af de i sin Tid dem tillagte Udmarksjorder; men saaledes er det jo ikke. Det dreier sig om Eiendomme, som tidligere havde et vist Areal gammel, opdyrket, god Jord; og som ved Udmarkernes Behandling fik tillagt et Stykke raa og uopdyrket Jord. Den gamle, opdyrkede Jord havde fra gammel Tid af en meget billig Afgift, og det er denne billige Afgift, der har gjort, at Eiendommene til Trods for, at den dem sidst tillagte raa Jord har faaet en for høj Afgift, have kunnet blive solgte. Og hvad den Grund angaar, at Kjøberne skulle have taget Hensyn til Afgiften ved Kjøbesummens Bestemmelse, da forekommer det mig, at dette ialfald kun kan antages at gjælde fra den Tid, da Afgiften indtraadte med sit fulde Beløb, hvilket først skete efter 12 Mars Forløb. Det var jo nemlig med Hensyn til Afgiftens Skrafttræden meget billige Vilkaar, hvorpaa Udmarksjorderne i sin Tid bleve overdragne. I de første 3 Aar vare de fuldstændig afgiftsfrie, i de næste 3 Aar betales der kun en Fjerdedel, i de derpaa følgende 3 Aar Halvdelen og først efter 9 Mars Forløb de $\frac{3}{4}$ af den Afgift, der lagdes paa dem, medens den fulde Afgift først skulde indtræde efter 12 Mars Forløb for de fleste Lodders Vedkommende. Ved de Hændelser, som ere blevne gjorte med Hensyn til Lodderne i de første 6 Aar efter den foretagne Ordning, er der nu ialfald vistnok kun blevet taget saare lidet Hensyn til den Afgift, som i sin Tid vilde komme til at hvile paa dem, idet man ikke kan antage, at den simple Mand vil have taget tilstrækkeligt Hensyn til en Afgift, som først senere vilde indtræde. Jeg